

Sygn. akt II Ca 12/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Puchalska (spr.)
Sędziowie:	SSO Beata Wojtasiak SSR del. Jacek Malinowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Zofia Szczęsnowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko Spółdzielni Produkcyjno-Handlowej (...) w K.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 5 października 2012 r. sygn. akt XI C 974/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach II i III i odstępuje od obciążania powódki kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego i interwenienta ubocznego;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. odstępuje od obciążania powódki kosztami procesu za drugą instancję poniesionymi przez pozwanego i interwenienta ubocznego.

UZASADNIENIE

Powódka D. S. po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu wniosła o zasądzenie od pozwanej Spółdzielni Produkcyjno – Handlowej (...) w K. kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za cierpienia fizyczne i psychiczne, jakich doznała wskutek pęknięcia szklanej butelki wody

gazowanej marki „K., w wyniku czego ostra krawędź szkła wbiła się w lewą dłoń powódki. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Powódka wystąpiła do pozwanej jako do producenta przedmiotu niebezpiecznego.

Pozwana Spółdzielnia Produkcyjno – Handlowa (...) w K. wniosła o oddalenie powództwa w całości, wezwanie do udziału w sprawie po stronie pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. i Przedsiębiorstwa (...) M. P. Sp. J. w J. oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Kwestionowała swoją odpowiedzialność za szkodę doznaną przez powódkę.

Interwenant uboczny po stronie pozwanej Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 5 października 2012 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku w punkcie I oddalił powództwo, w punkcie II zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, w punkcie III zasądził od powódki na rzecz interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 2.542 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, zaś w punkcie IV odstąpił od obciążania powódki brakującymi kosztami sądowymi.

Sąd I instancji ustalił, iż powódka D. S. była zatrudniona na stanowisku kasjera w (...) Spółdzielni (...) w B. przy ul. (...). W dniu 10 czerwca 2010 roku trzech klientów w sklepie przy ul. (...) w B., wspólnie zakupiło trzy szklane butelki wody gazowanej marki (...) o pojemności 330 ml każda. Mężczyźni poprosili powódkę o otwarcie butelek. Podczas zdejmowania przez powódkę kapsla z trzeciej (ostatniej) butelki doszło do pęknięcia butelki. Ostra krawędź szkła z butelki wbiła się powódce w lewą dłoń. Na skutek powyższego powódka doznała urazu dłoni lewej i została przewieziona do SPZOZ Wojewódzkiego Szpitala (...) w B. na Oddział Ortopedyczny. Rozpoznano u niej ranę ciętą kciuka lewego z uszkodzeniem częściowym ścięgna zginacza długiego przywodziciela. W dniu 10 czerwca 2010 r. wykonano chirurgiczne opracowanie rany kciuka lewego, szycie zginacza długiego i przywodziciela i założono szynę gipsową. Powódka przebywała w szpitalu do dnia 11 czerwca 2010 roku na obserwacji. W dniu 14 czerwca 2010 roku powódka zgłosiła się do Szpitala na kontrolę. Podczas kolejnej wizyty w dniu 26 czerwca 2010 r. zdjęto powódce szynę, a w dniu 15 lipca 2010 roku szynę. W okresie od 14 czerwca 2010 roku do 30 września 2010 roku powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim. Następnie do dnia 31 października 2010 r. korzystała z urlopu.

Na skutek wypadku lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w B. ustalił 10% stały uszczerbek na zdrowiu powódki. Biegły sądowy z zakresu (...) po przeprowadzonym badaniu podmiotowo - przedmiotowym powódki i po analizie dokumentacji medycznej z akt sprawy rozpoznał u D. S. stan po przebytych uszkodzeniach ścięgna zginacza i przywodziciela kciuka lewego. Jednocześnie stwierdził, że w wyniku zdarzenia z dnia 10 czerwca 2010 roku powódka doznała rany ciętej kciuka lewego z częściowym uszkodzeniem ścięgna zginacza i przywodziciela kciuka lewego. Przebyty przez powódkę uraz w wyniku wspomnianego zdarzenia spowodował według biegłego trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 8%.

Przedmiotowa szklana butelka o pojemności 0,33 l stanowi opakowanie wody gazowanej (...) produkowanej przez pozwaną. Producentem opakowania wody - butelek szklanych o poj. 0,33 l jest Przedsiębiorstwo (...) M. P. Sp. J. w J., z którym pozwana współpracuje, co najmniej od 6 stycznia 2009 roku. Butelki posiadają świadectwo jakości zdrowotnej (...) Instytutu (...) – Zakładu (...) oraz certyfikat zgodności dla materiałów mających styczność z żywnością.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną wytworzonym przez pozwaną w ramach swojej działalności produktem niebezpiecznym (art. 449¹ kc, art. 415 kc). Z kolei pozwana podnosiła, że to powódka na skutek swojego nieumiejętnego zachowania doznała szkody. Wskazywała, że zakres obowiązków powódki nie przewiduje otwierania butelek klientom. Podnosiła również brak podstaw do twierdzeń o wadliwości butelki wobec jej braku i niemożności poddania jej jakiegokolwiek ekspertyzie.

Sąd Rejonowy omówił zasady odpowiedzialności producenta za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny i wskazał, że to poszkodowany musi wykazać istnienie produktu niebezpiecznego, wyrządzoną mu szkodę i adekwatny związek przyczynowy pomiędzy korzystaniem z produktu niebezpiecznego a faktem szkody.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd I instancji doszedł do wniosku, że powódka nie wykazała (art. 6 kc), iż szkoda powstała w wyniku samoistnego pęknięcia butelki. Przedmiotowa butelka nie została poddana żadnym specjalistycznym ekspertyzom, które potwierdziłyby, że faktycznie posiadała ona, jak twierdziła powódka, wadę fizyczną (materiałową), która ujawniła się w chwili otwierania butelki i spowodowała jej samoistne pęknięcie i doprowadziła do powstania szkody po stronie powódki. Przedmiotowa butelka w ogóle nie została zabezpieczona (została wyrzucona przez ochroniarza). Brak przedmiotowej butelki uniemożliwił zweryfikowanie twierdzeń powódki, która wskazała, że do wypadku doszło na skutek tego, że produkt w postaci wody gazowanej butelkowanej (...) był obciążony wadą materiałową szkła. Zdaniem Sądu I instancji nie można wykluczyć, że powódka doznała szkody na skutek swojego niewłaściwego działania, wynikającego z nieuwagi, bądź nieumiejętnego otwierania butelki. Wniosków powódki nie potwierdzili zgłoszeni przez nią świadkowie, którzy nie byli bezpośrednimi obserwatorami zdarzenia. Zdaniem Sądu I instancji zawarte w protokole komisji powypadkowej ustalenia, że przyczyną pęknięcia butelki mogła być wada materiałowa szkła, nie stanowią dowodu przesądzającego o racji powódki, gdyż ustalenia zawarte w protokole oparto na zeznaniach świadków obecnych w sklepie w dniu zdarzenia, zaś osoby, które sporządzały protokół nie mają wykształcenia, ani praktyki, dotyczącej szklanych butelek, a nadto nie widziały przedmiotowej butelki i nie przeprowadziły jej oględzin. Dowodem utwierdzającym Sąd Rejonowy w przekonaniu o bezpodstawności roszczenia powódki były zeznania świadka K. J. i przedłożone przez pozwaną atesty potwierdzające, że opakowanie szklane wody (...) nie stanowi zagrożenia dla zdrowia człowieka oraz certyfikat zgodności dla materiałów mających styczność z żywnością, potwierdzający, że jest ono przeznaczone do pakowania żywności. Zeznania powódki traktowane jako twierdzenia strony, Sąd Rejonowy uznał za niewystarczający dowód na wykazanie zasadności żądania pozwu. O kosztach procesu orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, o brakujących kosztach sądowych na mocy art. 102 kpc, zaś wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalił na mocy § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości apelacją powódka zarzucając mu:

- 1) naruszenie przepisów postępowania w stopniu istotnym dla jego wyniku, tj. art. 230 kpc poprzez jego niezastosowanie mimo, iż strona pozwana i interwenient uboczny nie zaprzeczyli, iż szklana butelka, którą powódka się skaleczyła, była wyprodukowana przez (...), a tym samym przyznali ten fakt,***
- 2) naruszenie przepisów postępowania w stopniu istotnym dla jego wyniku, tj. art. 210 § 2 kpc i tym samym naruszając zasadę kontradiktoryjności, poprzez przyjęcie, iż strona pozwana złożyła oświadczenia odnośnie twierdzeń powódki, iż skaleczyła się szklaną butelką gazowanej wody (...) podczas jej otwierania, mimo że strona pozwana oraz interwenient uboczny w żadnym momencie nie kwestionowali tego faktu, a jedynie składali oświadczenia i przedstawiali dowody na okoliczność: bezpieczeństwa produktu, ewentualnego niewłaściwego przechowywania go w sklepie (...), czy też nieprawidłowego sposobu otwierania go przez powódkę,***
- 3) naruszenie przepisów postępowania w stopniu istotnym dla jego wyniku, tj. art. 217 w zw. z art. 236 kpc poprzez niewypowiedzenie się przez Sąd I instancji w przedmiocie wniosku dowodowego o przesłuchanie powódki w charakterze strony, mimo iż strona powodowa taki wniosek zgłosiła w pozwie, wskazała okoliczności, na jakie ma być przeprowadzony oraz nie wycofała go na żadnym etapie postępowania,***

4) naruszenie przepisów postępowania w stopniu istotnym dla jego wyniku tj. art. 217 § 2 w zw. z art. 227 i 299 kpc poprzez przyjęcie, iż okoliczności istotne dla sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione, wskutek czego Sąd pominął, choć bez wydania formalnego postanowienia w tym przedmiocie (zarzut nr 3), środek dowodowy z przesłuchania strony powodowej, mimo że ocena zebranych dowodów prowadziła do wniosków niekorzystnych dla strony powodowej,

5) naruszenie przepisów postępowania w stopniu istotnym dla jego wyniku, tj. art. 233 § 1 kpc przez dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym przez:

a. przyjęcie, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną powódce przez produkt niebezpieczny w postaci szklanej butelki wody gazowanej (...), mimo że zeznania świadków oraz wyjaśnienia powódki w ramach wysłuchania informacyjnego wskazują, że zraniła się w lewą rękę podczas otwierania klientom sklepu (...), szklanej butelki wody gazowanej (...),

b. przyjęcie, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną powódce przez produkt wprowadzony przez niego do obrotu, mimo istnienia domniemania z art. 449⁴ kc, iż produkt niebezpieczny, który spowodował szkodę, został wytworzony i wprowadzony do obrotu w zakresie działalności gospodarczej producenta, którego to domniemania pozwany nie obalił,

c. przyjęcie, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za winę organizacyjną przy produkcji wody gazowanej (...) sprzedawanej w szklanych butelkach, mimo nie przedstawienia przez niego żadnych badań, atestów dotyczących odporności, wytrzymałości na pękanie szklanych butelek z wodą gazowaną, zamkniętych pod ciśnieniem, z uwzględnieniem naprężeń butelek np. przy ich otwieraniu,

d. przyjęcie, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną powódce przez ich produkt, mimo nie wykazania przez pozwanego, iż doszło do przerwania łańcucha przyczynowego między szkodą a zdarzeniem ją powodującym, czy to na skutek niewłaściwego przechowywania butelki w sklepie, czy nieprawidłowego jej otwierania przez powódkę,

6) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, a mianowicie art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, pomimo zaistnienia ku temu przesłanek, w zakresie orzeczenia o kosztach postępowania i nie obciążanie nimi powódki w ogóle;

7) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 449¹ w zw. z art. 361 kc poprzez przyjęcie, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną powódce przez wytworzony przez niego i wprowadzony do obrotu produkt niebezpieczny, mimo iż zaistniały wszystkie przesłanki tej odpowiedzialności, a strona pozwana nie wykazała żadnej z przesłanek egzoneracyjnych.

Wskazując na powyższe wniosła o:

- #.
- zmianę wyroku w granicach apelacji, tj. wydanie wyroku zgodnego z roszczeniem powódki, czyli wydaniem orzeczenia, że pozwana Spółdzielnia Produkcyjno-Handlowa (...) w K. zobowiązana jest zapłacić na rzecz powódki kwotę: 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane cierpienia fizyczne i psychiczne wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 15 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty;

- **przeprowadzenie przez Sąd II instancji dowodu z przesłuchania powódki w charakterze strony, z uwagi na nieprzeprowadzenie tego dowodu przez Sąd I instancji, mimo że ocena zebranych przez Sąd dowodów prowadziła do wniosków niekorzystnych dla strony powodowej,**
- **zasądzenie od pozwanego i interwenienta ubocznego na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych za obie instancje,**
- **odstąpienie od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego za obie instancje z uwagi na zasady słuszności;**

ewentualnie wniosła o:

- **uchylenie wyroku w granicach apelacji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,**
- **zasądzenie od pozwanego i interwenienta ubocznego na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych za obie instancje,**
- **odstąpienie od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego za obie instancje z uwagi na zasady słuszności.**

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie jedynie w części dotyczącej kosztów procesu za pierwszą instancję.

W ocenie Sądu Okręgowego w sprawie wystąpiły zarówno przedmiotowe, jak i podmiotowe przesłanki pozwalające na zastosowanie zasady słuszności wyrażonej w art. 102 k.p.c. i nieobciążanie powódki kosztami procesu wyłożonymi przez pozwanego i interwenienta ubocznego. Niniejsza sprawa nie jest typowa, ani prosta pod względem jurystycznym i choć przepisy regulujące kwestię odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny weszły w życie z dniem 1 lipca 2000 roku na mocy ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. Nr 22, poz. 271 ze zm.), to postępowania sądowe dotyczące tej kwestii są stosunkowo rzadkie. W konsekwencji powódka, jako osoba fizyczna, występując na drogę postępowania sądowego mogła być subiektywnie przekonana o słuszności swego żądania. Ponadto nie można tracić z pola widzenia sytuacji materialnej powódki. Jak wynika z uzasadnienia apelacji, powódka obecnie z uwagi na chorobę nowotworową (guz mózgu) nie pracuje i przebywa na rencie. Zamieszkuje razem z dwoma synami, przy czym łącznie z wynagrodzeniem uzyskiwanym przez starszego syna dochód rodziny kształtuje się na poziomie 1.926 złotych miesięcznie. W ocenie Sądu Okręgowego charakter sprawy w połączeniu z trudną sytuacją ekonomiczną powódki wyczerpuje znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego, wobec czego zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie okazał się zasadny. W konsekwencji należało zmienić wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej kosztów procesu i odstąpić od obciążania powódki kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego i interwenienta ubocznego.

Na marginesie należy zaznaczyć, iż Sąd I instancji ustalił wysokość kosztów zastępstwa procesowego na mocy § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), czyli od rozszerzonego powództwa. Rozwiązanie przyjęte przez Sąd Rejonowy jest nieprawidłowe, a to z uwagi na sprzeczność z treścią § 4 ust. 2 ww. rozporządzenia, zgodnie z którym w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji. W kontekście cytowanego przepisu wysokość kosztów zastępstwa procesowego, przy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sporu, powinna zostać ustalona prawidłowo na kwotę 1.200 złotych w oparciu o § 6 pkt 4 ww. rozporządzenia. Niemniej jednak, w ocenie

Sądu Okręgowego, w sprawie powinna znaleźć zastosowanie zasada słuszności, wskutek czego powódka nie poniesie kosztów zastępstwa procesowego strony przeciwnej i interwenienta ubocznego.

W pozostałym zakresie apelacja, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw, nie zasługiwała na uwzględnienie, a Sąd Okręgowy podzieliła ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Rejonowego. Sąd I instancji wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, dokonał wszechstronnej analizy materiału dowodowego i nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy dokonał również prawidłowej wykładni prawa materialnego, a przyjęty rozkład ciężaru dowodu należy uznać za trafny.

Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny jest oparta na zasadzie ryzyka, czyli jest niezależna od winy, i ponosi ją wytwórca wyrobu finalnego. Analiza przepisów regulujących ten reżim odpowiedzialności prowadzi do wniosku, że poszkodowany, któremu szkodę wyrządził produkt niebezpieczny, musi wykazać następujące przesłanki: istnienie produktu niebezpiecznego, szkodę oraz adekwatny związek przyczynowy między normalnym użytkowaniem produktu a szkodą.

Reżim odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny uregulowany przepisami art. 449¹ i następnego kodeksu cywilnego wprowadza szereg ułatwień dowodowych dla poszkodowanego, w tym domniemanie, że produkt niebezpieczny, który spowodował szkodę, został wytworzony i wprowadzony do obrotu w zakresie działalności gospodarczej producenta (art. 449⁴ k.c.). Niemniej jednak nie można tracić z pola widzenia, że odpowiedzialność producenta za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny nie jest absolutna. Producent może się od niej uwolnić wykazując choćby jedną z przesłanek egzoneracyjnych wymienionych w art. 449³ k.c.

Zgodnie z treścią art. 449³ § 2 zd. 1 k.c. wyłączenie odpowiedzialności nastąpi, gdy właściwości niebezpieczne produktu ujawniły się po wprowadzeniu go do obrotu, chyba że wynikały one z przyczyny tkwiącej poprzednio w produkcie. Punkt odniesienia dla oceny bezpieczeństwa produktu stanowi zatem chwila wprowadzenia produktu do obrotu, gdyż z tą chwilą powstaje najwcześniej odpowiedzialność producenta. W doktrynie wskazuje się, że pod pojęciem wprowadzenia do obrotu należy rozumieć moment dokonania pierwszej czynności prawnej wprowadzającej produkt na rynek i stanowiącej realne wykonanie zawartej umowy (zob. A. Rzepecka-Gil, Komentarz do art. 449¹ Kodeksu cywilnego, LEX/el. 2011). W okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy za wprowadzenie produktu do obrotu należy zatem uznać moment, kiedy pozwany sprzedał wodę gazowaną marki (...) Spółdzielni (...) w B.. W rozpoznawanej sprawie właściwości niebezpieczne produktu niewątpliwie ujawniły się po wprowadzeniu do obrotu, gdyż do pęknięcia szklanej butelki z wodą gazowaną marki (...) doszło już po sprzedaży towaru przez pozwanego, zaś ujawnienie tej okoliczności jest wystarczające do uwolnienia pozwanego od odpowiedzialności odszkodowawczej w trybie art. 449¹ i następnego k.c. W celu przypisania pozwanemu odpowiedzialności w omawianym reżimie powódka powinna była, zgodnie z treścią art. 449³ § 2 zd. 1 in fine k.c., udowodnić, że niebezpieczne właściwości tej konkretnie butelki wody gazowanej marki (...) wynikały z wady materiałowej tkwiącej w butelce już na datę wprowadzenia produktu do obrotu. W doktrynie zgodnie przyjmuje się bowiem, iż ciężar dowodu, że niebezpieczne właściwości produktu wynikały z przyczyny tkwiącej w nim poprzednio, spoczywa na poszkodowanym, zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. (A. Rzepecka-Gil, Komentarz do art. 449³ Kodeksu cywilnego, LEX/el. 2011).

Powódka nie zdołała wykazać powyższej okoliczności. Sama twierdzenia powódki, iż wyłączną przyczyną pęknięcia butelki wody gazowej marki (...) była wada materiałowa butelki, są niewystarczające. Co istotne, okoliczność, iż do uszkodzenia ręki powódki doszło wskutek pęknięcia butelki wody gazowej marki (...), nie była sporna. Sporne było, czy przedmiotowa butelka była wadliwa i czy ta wadliwość tkwiła już poprzednio w produkcie. Pozwany w toku postępowania podnosił bowiem, iż do wypadku mogło dojść wskutek nieumiejętnego otwierania butelki przez powódkę, bądź nieprawidłowego zachowania innych członków personelu sklepu, jak też, że nie można wykluczyć, iż wpływ na zdarzenie mógł mieć sposób przechowywania i przenoszenia butelek z magazynu na sklep.

Z dowodów przedstawionych przez stronę powodową nie wynika, by właściwości niebezpieczne butelki wynikały z przyczyny tkwiącej już poprzednio w produkcie. Świadczenie przesłuchani w sprawie na wniosek powódki nie byli

bezpośrednio przy zdarzeniu i nie widzieli momentu otwierania butelki przez powódkę (zob. zeznania świadków: B. M. – k. 106v; J. Z. – k. 107-107v, K. S. – 107v-108). Wprawdzie w protokole powypadkowym jako przyczynę pęknięcia butelki wskazano ukrytą wadę materiałową, to jest niewłaściwą jakość butelki (k. 8-11), niemniej jednak przesłuchani w charakterze świadków członkowie zespołu powypadkowego zeznali, iż przyjęto wadę materiałową jako najbardziej prawdopodobną przyczynę wypadku i było to jedynie domniemanie komisji. Członkowie komisji nie widzieli butelki i nie mieli wykształcenia w tym kierunku. Wskazując na przyczynę wypadku opierali się zaś wyłącznie na zeznaniach świadków (zob. zeznania świadków E. B. – k. 109 i K. D. – k. 109v). W tym stanie rzeczy protokół powypadkowy sporządzony na potrzeby wewnętrznego postępowania prowadzonego przez (...) w B. nie może stanowić miarodajnego dowodu na okoliczność, iż niebezpieczne właściwości butelki wynikały z ukrytej wady fizycznej butelki. Okoliczność tą mogłaby wykazać jedynie specjalistyczna opinia sporządzona przez biegłego sądowego, niemniej jednak pozostałości butelki zostały zlikwidowane przez personel sklepu bezpośrednio po wypadku, wobec czego przeprowadzenie takiego dowodu było niemożliwe z przyczyn obiektywnych. W świetle powyższego kwestia ewentualnych zaniedbań typu organizacyjnego po stronie pozwanego nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W kontekście materiału dowodowego zebranego w sprawie i przepisów regulujących odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny należy stwierdzić, iż uchybienie Sądu Rejonowego polegające na nie przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania powódki w charakterze strony i nie wydaniu postanowienia oddalającego ten wniosek dowodowy, nie mogło mieć wpływu na wynik sprawy. Podkreślenia wymaga przy tym, iż dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron jest uprawnieniem sądu. Treść art. 299 k.p.c. wskazuje ponadto, iż przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron dopuszczalne jest wyjątkowo, gdy w świetle oceny sądu, opartej na całokształcie okoliczności sprawy, brak jest w ogóle innych środków dowodowych albo gdy istniejące okazały się niewystarczające dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaniechanie więc przez sąd zarządzenia przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron nie dowodzi naruszenia art. 299 k.p.c., jeśli w ocenie tego sądu fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały już wyjaśnione (zob. m.in. wyrok SN z dnia 18 sierpnia 1982 r., I CR 258/82, LEX nr 8446; wyrok SN z dnia 8 grudnia 2000 r., I CKN 1129/99, LEX nr 51635).

W tym stanie rzeczy należy podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, iż nie ma podstaw do przypisania pozwanemu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, a odmienne wywody apelacji mają charakter wyłącznie polemiczny z prawidłowym rozstrzygnięciem. Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy oddalił zgłoszone przez powódkę wnioski dowodowe zawarte w apelacji, jak też zgłoszone na rozprawie apelacyjnej w dniu 14 lutego 2013 roku.

Mając powyższe na uwadze orzeczono na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c., jak w sentencji.

O kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygnięto zgodnie z zasadą słuszności wyrażoną w art. 102 k.p.c., z przyczyn omówionych powyżej.